

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 3016/2020
26.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Данијеле Николић, Катарине Манојловић Андрић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Вуловић адвокат из ..., против тужених АД „Железнице Србије“ Београд и АД за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура железнице Србије“ Београд, ради накнаде трошкова, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3371/19 од 18.12.2019. године, у седници већа одржаној дана 26.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3371/19 од 18.12.2019. године.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3371/19 од 18.12.2019. године и пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 109/18 од 31.05.2019. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 109/18 од 31.05.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезу тужени на солидарну исплату неисплаћеног топлог obroка за период од 17.01.2015. године до 17.01.2018. године у новчаним износима наведеним у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезу тужени на солидарну исплату неисплаћеног регреса за 2015., 2016. и 2017. годину у новчаним износима наведеним у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезу на солидарну исплату неисплаћеног топлог obroка за период од 17.01.2015. године до 17.01.2018. године у новчаним износима наведеним у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезу на солидарну исплату неисплаћеног регреса за 2015., 2016. и 2017. годину у новчаним износима наведеним у овом ставу изреке са законском затезном

каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате. Ставом петим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3371/19 од 18.12.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 109/18 од 31.05.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду жалбених трошкова.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је, на основу члана 404. ЗПП, благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Према наведеној одредби, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Имајући у виду различиту праксу апелационих судова у овој врсти спора, Врховни касациони суд је оценио да су испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, због чега је одлучио као у првом ставу изреке.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је тужиочева ревизија основана.

Тужилац је поднетом тужбом тражио да се тужени обавезу на солидарну исплату трошкова исхране у току рада у периоду од 17.01.2015. године до 17.01.2018. године и регреса за коришћење годишњег одмора за 2015., 2016. и 2017. годину.

Нижестепени судови су одбили (евентуално спојене) тужбене захтеве. По налажењу судова, слободном вољом учесника колективног преговарања – Анексом колективног уговора из 2006. године и Колективним уговором из 2015. године, уговорено је да је накнада трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора укључена у вредност једног радног часа, односно у основну зараду тужиоца. Због тога, по становишту нижестепених судова, тужбени захтев за исплату спорних накнада није основан, при чему чињеница да њихова висина није номинално изражена не значи да су тужени ускратили тужиоцу право на ове накнаде.

Ревизијом тужиоца, по схватању Врховног касационог суда, основано се указује на погрешну примену материјалног права.

Законом о раду предвиђено је право запосленог на накнаду трошкова у вези са радом. Законом о изменама и допунама Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“ број 61/05), који се примењује од 01.01.2006. године, предвиђено је право запосленог на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора (члан 118. тачке 5. и 6.), које морају бити исказане у обрачунским листама. Послодавцу је остављена могућност да својом одлуком одреди висину тих накнада, али оне морају бити одређене линеарно за све запослене, односно ови трошкови морају бити исплаћени свим запосленима у истом износу без обзира на стручну спрему, звање и радно место.

Анексом колективног уговора туженог („Службени гласник Републике Србије“ број 4/06), одредбом члана 2. измењен је члан 57. Колективног уговора тако што је предвиђено да запослени има право на зараду која се састоји од зараде за обављени рад и време проведено на раду, примања за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора. Одредбом члана 5. став 1. тог Анекса измењен је члан 61. Колективног уговора тако што је одређена вредност радног часа за обрачун и исплату зараде за периоде јануар – јун и јул – децембар 2006. године, а ставом 6. истог члана предвиђено да је у вредност једног радног часа укључена и вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 накнаде регреса за коришћење годишњег одмора, сведена на један радни час.

Из оваквог одређења вредности радног часа не може се утврдити који износ представља накнаду за трошкове исхране и регреса за коришћење годишњег одмора јер исти нису исказани у номиналним износима. Тужени током поступка нису доставили суду одлуку о висини ових накнада, а то нису учинили ни судском вештаку ради израде налаза и мишљења, из чега се може основано закључити да такву одлуку нису ни донели. То, међутим, не искључује право тужиоца на исплату ових накнада, а не може се прихватити да су тужиоцу ове накнаде исплаћене кроз висину цене рада, с обзиром да се тужени нису изјаснили о њиховој висини, нити је износ накнаде за регрес и трошкове исхране у току рада номинално исказан у платној листи тужиоца, како је то предвиђено Законом о раду. Зато се може закључити да је тужени, у погледу исплате спорних накнада, законске одредбе примењивао на штету тужиоца.

Из наведених разлога, пресуде нижестепених судова су морале бити укинуте и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

У поновљеном суђењу првостепени суд ће, имајући изложено у виду – да Анекс колективног уговора туженог не садржи конкретну регулативу која утврђује висину спорних накнада, о праву тужиоца на исплату тих накнада и њиховој висини одлучити на основу резултата доказног поступка, при чему ће оценити постојање солидарне обавезе туженог АД „Железнице Србије“ након извршене статусне промене и преузимања тужиоца на рад код туженог АД „Инфраструктура железнице Србије“.

Укинута је и одлука о трошковима поступка јер зависи од коначног исхода спора.

Сходно изложеном, на основу члана 416. став 2. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић